

Jamsai

เป็นเพลทายนอกยังพอรักษาให้หายได้
แต่เพลทในใจ... รักษาจิตใจจึงจะหายดี

Jamsai
ทดลองอ่าน

Sunshine
Day

ปิด

ตำรา

รักษา

หัวใจ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

TheLittleFinger เขียน
SUKI มว

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ มาเล่าเรื่องต่อจากตอนก่อนนะค่ะ...เค้าก็ถามว่าปกติกินข้าวเกลี้ยงรีเปล่า ก็บอกว่าก็เกลี้ยงเป็นปกตินะ แล้วพอใกล้ถึงเวลาต้องแยกกลับ เค้าก็ดันสั่งเฟรนช์ฟรายด์มาเพิ่มอีก ก็เลยต้องรีบกิน เค้าเห็นเรารีบๆ ก็บอกว่าถ้าใกล้กลับแล้วก็ไม่เป็นไรนะ เหลือไว้ก็ได้ ก่อนหน้านี้ก็กินข้าวมาแล้วด้วย อีซันก็บ่นงูบงูบๆ ว่าเสียดาวย้ำที่สุดท้ายก็ช่วยกันจกกินจนทันเวลาจนได้ กุลสตรีสุดๆ ไปเลยค่า... ส่วนตอนแยกกลับนางก็ไปส่งถึงที่ อีซันก็หันไปโบกมือกับเค้าค่ะ พอเค้ายกมือมาโบกด้วย

แล้วอีซันก็เดินเข้าไปแท็กมือดังโหะ แบบเฟรนด์ชิพเลยค่ะ บ้าเอ๊ย O ←---<

ผู้ชายคงงอะค่ะ วัฒนธรรมบ้านไหนเนี่ย ต้องรีบกลับไปรีเสิร์ช เอ้อ จะบอกว่าไม่ต้องรีเสิร์ช เพราะไม่เจอหรอก (...)

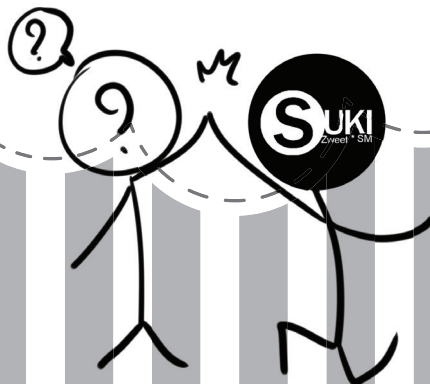
ป.ล. ตอนเด็ดเราแต่งตัวแบบผู้หญิงปกติมากค่ะ แต่ก็นั่นแหละ...เพื่อนแซวว่าสมเป็นอานิกิเลยไม่ทำให้ผิดหวัง (อานิกิแปลราวๆ ว่าลูกพี่ค่ะ...)

สรุปรวมๆ ง่ายๆ ว่าเด็ดไม่เป็นค่ะ อยู่กับเพื่อนผู้ชายโหดเฟรนด์ชิพมาทั้งชีวิต แถมทำแต่งานอยู่บ้านไม่เคยออกเด็ด พอเด็ดที่ก็เงินแล้วบ๊าบอบแบบนี้ สรุปว่าจบด้วยน้ำตาค่ะ 5555

ป.ล. แต่ตอนนี้ยังคุยกันอยู่นะ แต่ไม่รู้ว่านางจัดหมวดหมู่ไปอยู่ในเฟรนด์ชิพรีเปล่า (...)

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

Le soleil brille pour tout le monde...

พระอาทิตย์อมส่องแสงแก่ทุกคน

บทนำ

"อีกไม่นานก็เช้า ฉันยังตื่นยังไม่ลืมตา
ยังไม่อาจข่มตานอน
มันยังมีตียังปวดร้าว ฉันยังอยู่กับตัวเอง
และยังหวาดกลัว..."

"โ๊ะโ๊ะ~ ซ่ายเลยยย เพลงนี้แหละ ทำไมถูกจายจัง ^o^//~"
เสียงเพลงในห้องคาราโอเกะที่ใครไม่รู้กดเลือกตั้งก้องขึ้นทั้งห้อง...
เพลงเก่าแสนเก่าที่อยู่ๆ ก็มาดังขึ้นในตอนนี้ออกย้ำให้รู้สึกร่วมไป
กับเพลงได้ดีแสนดี

"กลัวกับการหลับตาและมองเห็น ภาพที่เธอจากไปในวันนั้น..."

"เอามาเน~ ฉันขอร้องเหอะ =_="//"

ไม่รู้ว่าใครที่เป็นคนกดเลือกเพลงนี้ และก็ไม่ว่าใครเป็นคนที่ครอง
ไม้ค้อยู่ แต่ฉันกลับเดินเซตุ่มๆ ไปตั้งไม้ค้อออกมาจากปากคนร้องแล้วเอ
มาครองเองคนเดียว

"พรุ่งนี้จะต้องเผชิญอีกวันที่ไม่มีเธอ... ต้องอยู่กับความเหงา

ต้องอยู่อย่างปวดร้าวหัวใจ"

แค่เริ่มร้องเพลงไปตามทำนอง ในหัวใจก็เจ็บปวดตามไปกับภาพที่ปรากฏเป็นตัวอักษรบนจอทีวี

"เฮ้อออ~ แบริ เมื่อไหร่แกจะเลิกร้องเนี่ย"

เสียงเพื่อนคนแรกบ่นขึ้น ฟังๆ แล้วน่าจะเป็นเสียงยัยชิงละมั้ง แต่ฉันก็ยังแหกปากร้องต่อไป

"มันแย่งฉันไปอีกแล้วนะ ยัยแบริมันร้องมาตั้งแต่หกโมงเย็นจนนี่จะสามทุ่มแล้ว กินแรงเยอร์ไปหรือไงนะ"

"กลัวว่าจะไม่ใช่แรงเยอร์อย่างเดียวสิ ฉันเห็นมันอัดเหล้าเข้าไปอีกต่างหาก --;"

"เฮ้ยยย~!!"

ที่นี้ฉันได้ยินบรรดาัยเพื่อนๆ พวกมันร้องโวยวายเสียงหลง นือ จะกรี๊ดกร๊าดอะไรกันนักหนาอะ ถ้าคิดมากเรื่องค่าชั่วโมง เตี่ยฉันจ่ายเยอะสุดก็ได้เนี่ยนา ยัยเพื่อนงก --..-//

เอื้ออกกก~ ว่าแต่ทำไมเนื่อร้องคาราโอเกะบนจอซักริมพราเลือนละเนี่ย

"แล้วมันไปเอาเหล้าที่ไหนมากินนะ"

ฉันเห็นรางๆ ว่าเพื่อนคนนึงของฉันลุกขึ้นไปเขยาคอเพื่อนอีกคน

"จะไปรู้หรือห รอก ฉันก็ไม่รู้ แต่หันมาดูอีกทียัยแบริก็เล่นซัดเอวๆ อย่างกับน้ำเปล่า"

"เฮ้ย~! ยัยนั่นไม่เคยกินเหล้านะ!"

"ฉันก็คิดแบบเธอนั่นแหละ~!"

โอ๊ยยย~!! เพื่อนฉันจะเถียงกันอีกนานไหมเนี่ย!! ฉันจะร้องเพลงนี้ ออยากจะร้องเพลงที่รู้สึกเจ็บจัดขึ้นมาทันทีที่ได้ยิน เพลงที่ฟังและร้องตามแล้วบาดลึกเข้าไปในหัวใจ

"ยังนั่งอยู่ตรงนี้ ยังคงปล่อยให้เวลา ได้ล่วงเลยผ่านปายยย~ คิน และวันเหล่านั้น ยังวนเวียนและผ่านมา ให้เจ็บยิ่งขึ้นปายยย =O=~"

เพราะงั้นฉันก็เลยแหกปากร้องเพลงต่อ ไม่สนใจเพื่อนสามสี่คนที่

มาด้วยแล้ว อายากจะวิตวายอะไรก็เชิญเลยตามสบาย ฮ่าๆ ฮี้ๆ~ เฮ้อ...
ทำไมมันปวดหัวหนักๆ จังแฮะ --;;

"ยังคงมีเรื่องราวที่เจ็บช้ำม... ยังคงมีน้ำตาไม่ขาดหาย ต้องฝืนตัวเอง
ให้ก้าวเดินต่อไป..."

จากนั้นเสียงเพลงที่ไม่ได้ปิดเสียงร้องก็ดังต่อจากตอนที่ฉันหยุดร้อง
ไป เพราะว่ารู้สึกมีขึ้นขึ้นมาจนไม่อาจร้องประสานเสียงต่อไปได้

ไม่ใช่แค่เพียงความรู้สึกมีขึ้นงหรืออก แต่ไอ้อาการเจ็บจุกตรงอกนี้
กับอาการดวงตาร้อนผ่าวราวกับอยากจะร้องให้ออกมา มันทำให้ฉันต้อง
หยุดร้องแล้วก้มหน้าหลบ

แต่เสียงเพลงที่ไม่ได้ปิดเสียงร้องกลับดังขึ้นมาตอกย้ำให้ยิ่งเจ็บปวด

"เฮ้ย! แล้วอยู่ดีๆ ทำไมยับแบร์มันนี่จะกินเหล้าขึ้นมาล่ะ"

"แกกับพวกฉันก็อยู่กับมันทั้งวัน จะไปรู้ได้ไงล่ะ --^"

"เว้ย~! นี่ยาบอกนะว่ามันคึกกินเล่นๆ นะ"

"ใครมันจะบ้ากินเล่นๆ จนเมาขนาดนี้วะ"

จีม พวกนั้นก็ยิ่งเถียงกันไม่จบไม่สิ้น แต่ฉันง่วงจังเลย ฉันหลับ
ตรงนี้ได้ไหมนะ

"เฮ้ย~! ปาน! ไอ้แบร์มันฟูบไปแล้ววว~!"

"อ้าว! ไอ้แบร์ๆ ตื่นๆ แกอย่ามาหลับตรงนี้นะ~"

จีมๆ~ อย่ามาตบหน้าฉันสิยัยเพื่อนบ้า! คนเค้างวงก็อยากจะนอน
เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือไง ชัดขวางคนอยากนอนไม่ผิดกฎหมายแต่ผิด
ศีลธรรมนะยะ ฉันไม่ยอม ฉันจานอน ขอฉันนอนเหอะนะ ไม่อยากตื่น
เลย~~

"พรุ่งนี้จะต้องเผชิญอีกวันที่ไม่มีเธอ

ต้องอยู่กับความเหงา ต้องอยู่อย่างปวดร้าวหัวใจ"

"ไอ้แบร์ ตื่นนน~!"

"เฮ้ย! ฉันไม่มีปัญญาแบกแกไปที่แท็กซี่น้ำ TOT"

"ทำไมเพื่อนฉันเป็นนี่ไปได้เนี่ยยย"

เสียงสามสี่เสียงยังดั่งระงมไปมาในหู แต่มันไม่ได้ส่งผลอะไรกับฉันเลย เพราะสิ่งที่ส่งผลกับฉันมากที่สุดกลับเป็นเพลงที่ยังคงร้องวนไปมาดังก้องอยู่ในห้องตอนนี้

"จากนี้ฉันต้องเดินต่อไปอย่างไร้จุดหมาย

อีกนานสักแค่วัน ที่ต้องอยู่อย่างเงิบเหงาเพียงลำพัง..."*

อีกนานแค่วัน ที่ฉันต้องเจ็บปวดแบบนี้เพียงลำพัง

1

Hangover!

...และแล้วฉันก็หยุดเรียนไปวันหนึ่งเต็มๆ!

เฮ้~! =.= ซึ่งมันเป็นผลอันเนื่องมาจากเมามายอย่างหนักหน่วง และในที่สุดวันนี้ฉันก็ได้ถูกขลากังขาตัวเองมาเรียนได้สักที หลังจากที่โดนแบกกลับบ้านไปให้แม่กับพี่ฉันย้ำเรื่องออกไปกินเหล้าเมาแอนกลับบ้านจนกลับตีกี่ตี

ไอ้ตอนเมาน่ะโดนด่าเป็นชั่วโมงก็ไมรู้สึกหอรอก -- -- แต่ไฉวันรุ่งขึ้นหลังหายเมาแต่ยังแองก็จนปวดหัวตุบๆ ตลอดเวลา แถมยังโดนแม่เรียกไปเทศนาเรื่องสุราเมระยะจนหูชาไปครึ่งวันต่อนั้นลิ้มมันช่างแสนเศร้า~

เพราะตั้งวันนี้ถึงจะมีอาการแองก็เล็กน้อย แต่ฉันว่าฉันหนีมาเรียนให้รู้แล้วรู้รอดยังตีกว่าอยู่บ้านโดนแม่บ่นแยะเลย ฮู~ -- --

"อืม~~"

ฉันบิดขี้เกียจ สะบัดคอกไปมา แล้วก็ทุบปึกๆ ลงที่หลังคอก แต่ไอ้อาการแองก็ก็ไม่ได้ดีขึ้นเท่าไรหรอก ก็แหงละ ฉันไม่เคยกินเหล้ามาก่อนนี่นา อยู่ที่นี่ วันนั้นฉันนึกบ้าอะไรไม่รู้แอบสั่งเหล้าลับหลังเพื่อนมากระดก

* เพลง อีกวันที่ไม่ใช่เธอ ศิลปิน : แอน จิตมา

อย่างกับน้ำเปล่า จนเมาแเอ้ไม่รู้เรื่องรู้ราวว่าสลับหมืดไปตั้งแต่เมื่อไหร่
อึ้ยยย~!! ปวดเมื่อยไปหมดทั้งตัวเลย ต่อไปนี่ฉันจะไม่คึกคักยกมา
อีกแล้ว ให้ตายสิ! ลืมนเรื่องราวที่ไม่อยากจดจำได้แค่เดี๋ยวเดียว แต่ต้อง
มาทนทุกข์จากอาการแสบก้นนานราวเป็นปี --;

และโชคดีที่ว่าโรงเรียนคาเมล็อตของฉันไม่ได้จู้จี้อะไรมากมายนัก
เพราะฉันพอฉันอ้ากับอาจารย์ว่าฉันหยุดเรียนเมื่อวานเพราะเป็นหวัด
เลยไม่มีใครสงสัยซักใ้ข้ออะไรให้มากมายนอกจากว่า 'แล้วดีขึ้นหรือยัง'
ก็เท่านั้น ใบบรรองแพทย์ก็ไม่ต้องหอบมายืนยันด้วย ฮี~

"โห เล่นหยุดเรียนเลยนะยัยแบร์"

พอมาถึงห้องฉันก็โบกมือทักทายเพื่อนด้วยท่าทางลึลล้า แล้วก็
อย่างว่า ทั้งซิง ทั้งปาน และเพื่อนอีกสองสามคนที่ไปคาราโอเกะด้วย
กันกับฉันวันนั้นต่างพากันเข้ามารุมถามไถ่สารพัดเรื่องที่ผมไปกินเหล้ามา

"ใครใช้ให้แกกินเหล้านะแบร์ ถ้ามจริง --^"

"แเฮ~! ไม่มีใครใช้หรอก ฉันแค่อยากลองดูว่าทำไม่ผู้ใหญ่ถึงชอบ
กินเหล้าแค่นั้นแหละ --."

ฉันแก้ตัวไปอย่างเนียนๆ แล้วก็กะพาราเซตามอลสองเม็ดใส่มือ
โยนใส่ปาก กระดกน้ำตาม หวังว่าวันนี้ฉันคงจะเรียนรู้เรื่องโดยไม่มี
อาการแสบก้นตามมาราวี สารู~

'แบร์ ฉันมีอะไรจะบอก...'

แค่หลับตาลง คำพูดที่ยังวนเวียนอยู่ในหัวก็ดังก้อง เพราะฉันฉัน
เลยลืมนตาขึ้น แล้วพยายามสลัดคราบความคิดที่ยังคงฝังลึกอยู่ในหัวสมอง
ออกไป

"นี่แกเมาค้างรีเปล่าแบร์"

"เปล่า~ สบายบรีอ --.)V"

ฉันลืมนตาขึ้นมาโบกไม้โบกมือเป็นสัญญาณว่าสบายดี อาการแสบก้น
เหล่าเดียวก็หาย แต่ไอ้หัวใจแสบก้นนี่ทำจะนานเหมือนกันนะ แฮ้อออ~!

"ไปนอนห้องพยาบาลเหอะแก วันนี้คงเรียนไม่รู้เรื่องหรอก"

ปานเอามือแตะหน้าผากฉันเหมือนจะทดสอบดูว่าร้อนรีเปล่า แล้ว

ก็ออกปากไล่ฉันให้ไปหาที่นอนในทันใด แคนนี่ก็จะเรียนตามไม่ทันอยู่แล้ว
เนียนะ ยังจะมาให้ฉันโดดไปนอนห้องพยาบาลเล่นอีก

แต่มันก็ดีเหมือนกันนะ~ ฉันโดดเรียนไปขออาจารย์ห้องพยาบาล
นอนหลับดีกว่า ฉันเห็นด้วยกับปานว่าวันนี้เรียนไปก็คงไม่รู้เรื่อง --;
"จ้ะกลางวันก่อนไปกินข้าวมาเรียกด้วยนะ"

"อือ"

ฉันสั่งปานกับซิงเรียบร้อยก่อนจะเดินไปห้องพยาบาล ระหว่างทาง
ก็แหวะพักมองโน่นนี่ให้เป็นบุญแก่สายตาดเล็กน้อย ทำไมละ ก็โรงเรียนฉัน
มีส่วนสวยงามนะ แล้วบ้านฉันก็ไม่มีสวนงามๆ แบบนี้นี่นา --.

"อ้าว...แบร์~"

เสียงเรียกหนึ่งทำให้ฉันสะดุ้งตัวขึ้นนิดหน่อย หลังจากที่ทำแขน
ลงบนราวระเบียงเพื่อสูดกลิ่นสดชื่นของสายลมยามที่พระอาทิตย์กำลัง
ย่ำแผ่แสง

"ไง~ มีอะไรเหรอ" ฉันส่งยิ้มพร้อมกับยกมือขึ้นทักผู้ชายตรงหน้า
เขาคือ 'โจ๊กเกอร์' เพื่อนตั้งแต่สมัย ม.ต้น ของตัวเอง โจ๊กเกอร์
เป็นผู้ชายที่ดูดีมาก ๆ ทั้งรูปร่างที่สูงโย่งแบบนักกีฬา ผมสีน้ำตาลเข้ม
ตามคม จมูกโด่ง... เรียกง่าย ๆ ว่าดูดีไปหมดเลยละ แถมยังฮอตฮิตติดอันดับ
หนุ่มหล่อช่างฝันหนึ่งในสิบของโรงเรียนตอนอยู่ ม.สี่ ด้วยนะ

"ไม่มีแล้วทักไม่ได้รีง --^"

"บ้า... ทักได้ดี~"

ฉันเดินเข้าไปตบไหล่โจ๊กเกอร์ทีนี้ เราเป็นเพื่อนที่สนิทกันมา
ตั้งแต่ ม.ต้น พอขึ้น ม.ปลาย แม้ว่าเรายังคงอยู่ห้องเดียวกัน แต่อะไร
หลายๆ อย่างกลับทำให้เราไม่ได้พูดคุยถึงขั้นแสดงออกถึงความสนิทกัน
เหมือนเดิม

"เฮอะ~ แล้วไป นึกว่าทักไม่ได้ จะได้เลิกคบไปเลย"

"เฮอะ! นายไม่มีทางเลิกคบเพื่อนอย่างฉันได้หรอกโจ๊กเกอร์~"

ฉันพูดพร้อมกับตบไปที่ไหล่โจ๊กเกอร์แรงๆ อีกที

ใช่... นายไม่มีวันเลิกคบฉันเป็นเพื่อนได้หรอก ไม่มีวัน ไม่มีทาง...

'แบร์ ฉันมีแฟนแล้วนะ...'

ไม่มีวัน... เพราะถ้านายเลิกมองเราแบบเพื่อนได้ สถานะของเราก็คงไม่ยุติในแบบที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

"เมื่อวานทำไมไม่มาเรียนล่ะ เป็นห่วงแทบแย่"

โจ๊กเกอร์ถามฉันพร้อมกับส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้

"โดดเรียนนะ ชี้เกี่ยจ -..-"

นายสังเกตเห็นฉันด้วยเหรอ ไม่ใช่สิ นายสังเกตเห็นเสมอที่นี่นา... แต่ในฐานะของเพื่อน

"เกรงいな -- เออใช่ วันก่อนที่แบร์บอกว่าจะขอเยี่ยมซึตี้..."

โจ๊กเกอร์บนเสร็จก็ตบกระเป๋าทันทีตัวเองไปมา ก่อนจะหยิบเอาซึตี้แผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋ายื่นมาให้ฉัน

"ซึตี้? งานจบสมัย ม.ต้น นะเหรอ"

"อ้อ อย่าทำหายล่ะ ไม่ได้ถือปไว้ด้วย --"

"นี่เห็นฉันเป็นคนแบบไหนหา --^?"

"ทีของเธอเองยังทำหายจนต้องมาเยี่ยมของฉันไม่ใช่รึไง"

"ซึ~!"

ผิดแล้วล่ะ ฉันไม่ได้ทำมันหายสักหน่อย

"Thanks~ ไปแล้ว หนีนายดีกว่า"

"จะไปไหนล่ะ ห้องเธอกับฉันอยู่ด้านนั้นไม่ใช่เหรอ --)α"

โจ๊กเกอร์ทำหน้าง ซึ่งนิ้วไปทางห้องเรียนของเราที่ฉันเพิ่งเดินออกมา

มา

"ไม่อะ~ ฉันจะไปห้องพยาบาล"

"หือ ไม่สบายเหรอ O_O!?"

"เปล่า..."

จะตกใจทำไม อย่าทำท่าตกใจ อย่าทำท่าเป็นห่วงเป็นใยฉันแบบนั้น

ได้ไหม

"แค่ไปนอนพัก โดดเรียนเฉยๆ มากกว่า --)V"

"งั้นเหรอ --;"

"ไปละ"

"อ้อ บาย~"

ฉันตบไหล่ของโจ๊กเกอร์เบาๆ อีกสองสามทีแล้วเดินออกมาอย่างเคย ... ไม่มีเสียงเรียกเพื่อจะรั้งเอาไว้ ฉันพอใจหยุดสนทนากับเขาแค่นั้น เขาก็พอใจที่จะหยุดสนทนากับฉันเพียงแค่นั้นเหมือนกัน

ฉันเดินหนีจากโจ๊กเกอร์มาได้ไกลพอสมควร หันกลับไปมองก็ไม่เห็นเงาตานั้นแล้ว ก็เลยทิ้งตัวลงนั่งที่ม้านั่งริมระเบียงแถวนั้นแล้วมองของที่อยู่ใต้มือ

ซีดีบันทึกภาพงานฉบับนั้นหรือ ฉันไม่ได้ทำมันหายหรือโจ๊กเกอร์ แต่ฉันหักมันทิ้งถึงขยะไปแล้วต่างหากละ ซี~! -_-"

"เฮ้อออ"

ฉันถอนหายใจยาวกับตัวเอง เบื่อจริงๆ เลยชีวิต ทำไมหัวใจคนเราถึงได้ซับซ้อนนัก ทำไมหัวใจต้องถูกสร้างมาให้รักใคร ทำไมหัวใจต้องเชื่อมโยงกับสมอง ดังนั้นมันเลยต้องจดจำในสิ่งที่ไม่ยอมจำ ไม่ยอมลืมเลื่อนไปได้ง่าย ๆ ลักที

"เฮ้~ ไม่สบายหรือ"

"โอ_โอ!?"

มือหนึ่งยื่นมาแตะเบาๆ ที่กลางหน้าผากฉัน

"เอ๊ะ? ก็ไม่มีใช้นี่นา -_-?"

อีกมือหนึ่งของเจ้าของมือนั้นแตะที่หน้าผากของตัวเอง ท่าทางเหมือนวัตถุคุณหนูมีร่างกายว่าอุ่นเท่ากันรีเปล่า

"รู้ว่าปวดหัว"

"นายเป็นใครนะ -_-;"

ฉันเงยหน้าขึ้นมองบุรุษแปลกหน้าที่โผล่มาทำตัวเหมือนคุณหมอมองใจดีต่อเด็กน้อยอย่างงงๆ หมอนี้เป็นผู้ชายหน้าขาวใสสะอาด ท่าทางร่าเริงรีเปล่าเพราะพยายามทำหน้าที่คิกขุอยู่ก็ไม่ว่า ผมยอมเป็นสินน้ำตาตลกของที่พอดินแดนก็สองสี่ทองชะแจ่มจรัส แถมยังหน้าตาดีอย่างกับพวกนายแบบ

"เอะ? รู้ว่าจะเป็นลม แบบนั้นใช้รีเปล่า -_-?"

"เปล่า -_-^"

หมอนี่เป็นใครเนี่ย ถ้าอีกสองวินาทีไม่ยอมเอามือออกจากหน้าผากฉันล่ะก็ ฉันจะเตะเส้นผ่านศูนย์กลางโลกนายให้ลงไปนอนดินจริงๆ ด้วย -_-^

"อ้อ~ รู้แล้วละ~!"

อิม ฉันจะปล่อยให้หมอนี่เดาไปอีกสักคำแล้วกัน -_-

"เมาค้างสินะ แม่สาวคาราโอเกะ~ ^O^"

"=_=";

หมอนี่ว่าไงนะ เมาค้าง? สาวคาราโอเกะ? อะไรนะ! หมอนี่ทำไมทำท่ายิ้มแย้มมีเลศนัยเหมือนเคยไปเจอฉันที่ไหน รู้ว่าจะเป็นวันนั้นแล้วจะไปเจอกันได้ไง

โอย...ยิ่งคิดยิ่งปวดเศียร -_-;

"ฉันจำไม่ผิดใช่ไหม แม่สาวขี้เมา ^^"

"เราเคยเจอกันนั่นหรือ -_-;"

ฉันยกนิ้วชี้ขึ้นมาชี้กลับไปมาระหว่างฉันกับอิตาหัวน้ำตาลของ นิก ยิ่งไงก็นิกไม่ออกว่าไปรู้จักนายนี้ได้ยังไง ในเมื่อฉันก็ไปกับเพื่อนในกลุ่มแล้วก็ร้องเพลงอย่างเดียว ไม่ได้ออกไปไหนเลย... เว้นแต่ไปห้องน้ำ...

รู้ว่าหมอนี่มีหน้าที่คุมอยู่หน้าห้องน้ำ? ก็ไม่น่าจะใช้ หน้าตาดีเกินตำแหน่งรับไหว -_-;

"เคยสิ~ ก็วันนั้นเธอเมาแฉ่ แถมยังสลบเหมือดอยู่ในห้องคาราโอเกะเบอร์สาม"

นายหัวของปล่อยมือออกจากหน้าผากฉันแล้วเอาไปลูบคางทำท่าครุ่นคิด ก่อนจะพล่อมออกมาบลาๆ ตามความเป็นจริงทุกประการ... วันนั้นฉันอยู่ห้องคาราโอเกะเบอร์สามจริงๆ นะแหละ -_-;

"แล้วทีนี้เพื่อนเธอก็ลากเธอออกมาทำไมไหว พอดีฉันเดินออกมาเลยกลายเป็นตัวช่วยไปโดยปริยาย~"

"หมายความว่าไง -_-;"

"ก็หมายความว่าวันนั้นฉันเป็นคนแบกเธอขึ้นแท็กซี่พาไปส่งที่บ้าน"

นะลิ ^^"

"หา~!!?"

ฉันตะโกนลั่นจนนายหัวน้ำตาลทองผละออกไปกลางท่าเสาฉันวิ่ง
อุดหูเบ้าหน้า

"เสียงดังจัง แปลว่าเริ่มสร้างเมาแล้ว ^^"

"นี่นายพาฉันไปส่งที่บ้านเนี่ยนะ"

"อือ~ อ้อ แต่ไปกับเพื่อนเธออีกคนที่ชื่อซิงมั้ง"

"แน่นอน =_="

"อ้อ ^^~"

เฮ้อออ ฉันค่อยยังชั่วหน่อย อย่างน้อยก็มีเพื่อนฉันไปส่งอีกคน
นึกว่าหมอนี่พาฉันขึ้นแท็กซี่ไปคนเดียวซะอีก... มีหวังฉันได้โดนพาไป
ทำมิดีมิร้าย ปล้นจี้ชิงทรัพย์ก่อนพอดี

"งั้นก็ขบใจละกันนะ -_-;"

ฉันยกมือขึ้นตั้งท่าห้ามญาติ ก้มหัวขอบคุณในความกรุณาของ
คนแปลกหน้า...ที่หน้าตาดี โอเค... ยอมรับ -_-

"หือ แค่นี้เองหรอ บุญคุณนี้ใหญ่หลวงจะตาย~"

"อ้าว -_-^"

อะไรของหมอนี่อีก แค่ขอบคุณยังไม่พอ ยังจะทวงบุญคุณเพิ่ม
อีกี่ไร แค่ช่วยลากฉันขึ้นแท็กซี่ไปส่งบ้านแค่นี้ ไม่ได้แบกฉันขึ้นหลังแบบ
ขี่ม้าส่งเมืองไปส่งถึงบ้านสักหน่อย

"ก็เธออ้วกใส่ฉันนะลิ เต็มคราบเลยด้วย~ เหม็นมากๆ วันนั้นฉัน
กะจะไปเที่ยวพร้อมกับเพื่อน เลยต้องล้มพับเก็บโครงการไปนอนซุกตัวลง
เตียงร้องไห้กระซิกๆ ซักคราบอ้วกของเธอแทน -O-"

"-_-;"

หมอนี่บรรยายชะวากับอ้วกฉันไปทำลายอนาคตอันงามงามของเขา
เลยอะ

"งั้นฉันจะออกค่าซักกรี๊ดให้แล้วกัน... ขอโทษที่"

เมาครั้งแรกนี้น่า... ยังไม่ชิน -_-;

"ไม่เป็นไร ฮ่าๆ~"

อ้าว... แต่พอจะให้เงินค่าซักรีดก็ไม่เอา ที่เมื่อกี้ให้แค่ค่าขอบคุณ
ดันมาบอกว่าน้อยเกินไปนั่น --^

"บุญคุณนี่เธอได้ทดแทนแน่ แต่รอเวลาอีกสักครู่ ^^"

นายหัวหน้าตาลทองแย้มรอยยิ้ม แล้วก็ยื่นมือมาตรงหน้า ไม่รอให้
มือฉันขยับออกไปจับด้วยซ้ำก็คว้ามือฉันเอาไปเขย่าแทน

"ชั้นแทนครับผม ยินดีที่ได้รู้จักอย่างยิ่งครับ ^^"

"อะ... อ้อ ยินดีเช่นกัน --;"

จริงๆ แล้วฉันโกหกล่ะ... จะมีใครเชื่อมั๊ย

ไม่เห็นจะยินดีสักนิดที่ได้รู้จักหมอนี่ ถึงแม้หน้าตาจะหล่อใส่ก็
ก็ตามที แต่นิสัยประหลาดซะม๊ัด แฮ่อออ~ โลกนี้ไม่จริง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621606.html>